

РЕШЕНИЕ

№ 14469

гр. София, 13.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 66 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: М. Г. ШЕЙТАНОВА
ВОДЕНИЧАРОВА

при участието на секретаря ГАЛИНА ХР. ХРИСТОВА
като разгледа докладваното от М. Г. ШЕЙТАНОВА ВОДЕНИЧАРОВА
Гражданско дело № 20221110113296 по описа за 2022 година

Предявен е от „****“ АД **против** М. Н. Е. осъдителен иск с правно основание **чл. 203, ал. 2, пр. 1 вр. чл. 211 КТ вр. чл. 45 ЗЗД** за осъждане на ответницата да заплати на ищцовото дружество сумата в размер на **6 609,36 щатски долара**, представляваща **умишлено** причинена от ответницата вреда на 23.09.2009 г. и на 18.11.2009 г. чрез извършване на банкови операции без нареждане и/или съгласие на титуляря на сметката, **ведно със законната лихва** считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 29.08.2012 г. до погасяване на вземането. Претендира и разноски.

Ищцовото дружество твърди, че по силата на Трудов договор от 30.01.2009 г. и Допълнително споразумение № 1 от 04.01.2010 г. ответницата е изпълнявала длъжността „Специалист обслужване на клиенти“ в регион „Банкиране на дребно“, звено „Клиентски операции“, първоначално във филиал „****“, а след това във филиал „****“. По силата на Заповед № 95/25.06.2010 г. трудовото правоотношение било прекратено чрез налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“. Сред основните задължения на ответницата били извършването на касови и безкасови банкови операции, разплащане в лева и валута по нареждане на клиент на банката, оформяне на документите при осъществяване на тези операции, регистрация на извършените операции по установени правила и процедури. Изложени са твърдения, че по сигнал на пълномощник на клиент на банката било установено, че на 23.09.2009 г. и на 18.11.2009 г. ответницата е извършвала банкови операции без нареждане и/или съгласие на титуляря на сметката, като е **използвала** неистински документи (платежни нареждания) и по този начин задължила сметката на титуляря Б. П. без негово съгласие. Поддържа, че посредством използване на парола за достъп на друг служител ответницата оторизирала надлимитни операции, които подлежали на системен контрол и това ѝ позволило да осчетоводи и потвърди теглене. С описаните по-горе действия

ответницата нарушила служебните си задължения и причинила вреди на банката, състоящи се във възстановяване от страна на последната на сумите по сметката на титуляря. Към съда е отправено искане за присъждане на сумата в размер на 6609,36 щатски долара (10316,55 лева – при актуалния курс на 1 USD към 29.08.2012 г. – датата на депозирание на исковата молба), ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане на сумата.

В срока по чл. 131 ГПК ответницата М. Н. Е. е депозирала писмен отговор на исковата молба, с който оспорва предявения иск като неоснователен. Не спори, че между нея и ищцовото дружество е било налице валидно трудово правоотношение с описаното в исковата молба съдържание и параметри, както и че това правоотношение е прекратено. Оспорва да е съставяла документи – платежни нареждания и разписки, с които да е задължила сметката на лицето Б. М. П.. Излага твърдения, че на всяко теглене от сметката, титулярът П. е присъствал лично или тегленето е извършено от негов пълномощник с пълномощно.

В първото открито съдебно заседание от 11.06.2013 г. /л. 66/ ищецът уточнява, че не е твърдял в исковата си молба, че ответникът е изготвял неистински документ, а е заявил, че последният като банков служител е оторизирал операциите по преводите в противоречие с установените от банката правила. Ответникът не оспорва да е **разрешил** процесните преводи от 23.09.2009 г. и от 18.11.2009 г. в сочения в исковата молба размер **като служител** /пълномощно от кочан с всички предоставени права на л. 59/.

По гр.д. № 40744/2012 г. по описа на СРС, 74 състав е постановено решение № *** г., с което ответницата е осъдена да заплати процесната сума на ищеца на осн. чл. 207, ал. 1, т. 2 КТ като липси. С решение № 267096/22.12.2021 г. по в.гр.д. № 3172/2021 г. по описа на СГС, II-д въззивен състав решението на СРС е обезсилено и делото е върнато на СРС. Съгл. указанията на ВКС процесуалните действия по делото продължават **от стадия на изготвянето на доклад**. По настоящото дело е изготвен доклад, като същият приет за окончателен без възражения от страните.

В писмената защита ответницата излага, че **не е** действала умишлено; оспорва това обстоятелство. На второ място сочи, че не налице основанието по чл. 203, ал. 2, пр. 2 КТ, т.к. относно процесните два превода е налице оправдателна присъда по повдигнато й обвинение за длъжностно присвояване, като за улесняване на присвояването е извършила друго престъпление – съзнателно използване на неистински частни документи – разписки, на които е придаден вид, че изхождат от Б. П..

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

С определението по чл. 140 ГПК от 17.05.2022 г. съдът е обявил на страните, че са му **служебно известни** обстоятелствата, че с присъда от 25.04.2018 г. по НОХД № 21760/2015 г. по описа на СРС, НО, 17 състав ответницата е призната за виновна за това, че в периода от 12.05.2010 г. до 21.05.2010 г. в гр. София в условията на продължавано престъпление и в качеството й на длъжностно лице „Специалист обслужване на клиенти“ при ищцовото дружество е присвоила чужди пари, като за улесняването на това престъпление е извършила и други престъпления, а именно използвала е неистински документ – 3 бр. нареждания /разписки на други граждани/, като лично е съставила две от тях/, което съставлява престъпление по чл. 202, ал. 1, т.

1 вр. чл. 201 вр. чл. 26, ал. 1 НК. С присъдата ответницата е **оправдана** за това, че на **процесните** две дати – 23.09.2009 г. и на 18.11.2009 г. е присвоила общо сумата в размер на 6609,36 щатски долара.

Като **безспорно** е отделено, че между страните по силата на трудов договор от 30.01.2009 г. и допълнително споразумение № 1 от 04.01.2010 г. ответницата заемала при ищеца – работодател, длъжността „Специалист обслужване клиенти“ в регион „Банкиране на дребно“, звено „Клиентски операции“ първоначално във филиал „***“, а впоследствие във филиал „***“; че в обхвата на задълженията и отговорностите на служителя е да извършва разплащателни (касови и безкасови) в лева и валута въз основа на дадените от клиента и от преките му ръководители нареждания в съответствие с разпоредбите на вътрешно-банковите документи и в рамките на разполагаемост по клиентските сметки; да потвърждава с подпис извършената от него проверка на автентичността на подписите на клиентите, положени върху документите; да извършва контрол и оторизация на операциите; че ответницата е **разрешила процесните преводи** от 23.09.2009 г. и от 18.11.2009 г. в размер на общо 6 609,36 USD, като служител; че ищецът е **върнал** на Б. М. П. – клиент на банката, с мемориален ордер от 28.04.2011 г. сумата от 6 609,36 USD.

По иска в тежест на ищеца е разпределено да докаже, че е налице виновно противоправно поведение на ответника, изразяващо се в разрешаване извършването на процесните преводи от 23.09.2009 г. и от 18.11.2009 г. в размер на общо 6 609,36 USD в нарушение на правилата за това; че във връзка с това ищецът е претърпял вреди в размер на 6 609,36 USD. В тежест на ответника е да докаже възраженията си.

За да възникне пълната имуществена отговорност на работника или служителя с правно основание чл. 203, ал. 2 КТ следва да са налице следните предпоставки, които в своята съвкупност обуславят правото на иск на работодателя и неговото упражняване по реда на чл. 211 КТ: наличие на трудово правоотношение между ищеца и ответника, което може да е прекратено към момента на предявяване на иска; умишлено причиняване на вреда или причиняване на вреда в резултат на извършено престъпление или на вреда не при или по повод изпълнение на трудови задължения; причинените имуществени вреди да са в резултат на противоправното поведение на работника или служителя; пряка причинна връзка между деянието на работника или служителя и вредите.

Отговорността по иск по чл. 203, ал. 2 КТ се определя от гражданските закони. Посочената разпоредба възпроизвежда приципа на чл. 45, ал. 1 ЗЗД за причинна връзка между вредата и поведението /действие или бездействие/ на определено лице, като нормира три хипотези - вредата е причинена умишлено, вредата е в резултат на престъпление, вредата е причинена не при или по повод изпълнението на трудови задължения. Определящото и при трите хипотези е пряка причинна връзка между вредата и конкретно проявление на определено лице /в тази насока Решение № 56/10.03.2011 г. по гр. д. № 540/2009 г. на III г. о. на ВКС, решение № 380/12.06.2009 г. по гр. д. № 758/2009 г. на III г. о. на ВКС и решение № 423/2013 по гр. д. № 2145/2013 IV г. о. на ВКС/.

В случая е предявен иск по чл. 203, ал. 2, пр. 1 КТ – твърди се умишлено причиняване на вредата чрез разрешаване /оторизиране/ на преводи от ответницата като „Специалист обслужване клиенти“ от сметката на Б. П. в нарушение на правилата за това - без нареждане и/или съгласие на титуляря на сметката. Сочи се в исковата молба, че вредата е причинена **умишлено**. Исковата молба е входирана на 29.08.2012 г. На ответника е повдигнато обвинение за длъжностно присвояване в условията на

продължавано престъпление за процесните два превода и други преводи **по-късно** – на 03.10.2012 г. /постановление за привличане на обвиняем от 03.10.2012 г. на л. 60/.

В следствие пр-вото по гр.д. № 40744/2012 г. по описа на СРС, 74 състав е спряно поради висящо НОХД. Решението по това дело обезсилено от СГС, понеже съдът е разгледал непредявен риск, при различни факти с невъзможност въззивният състав да поправи само квалификацията. Разгледан е иск за вреди от липси. Делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС, като е образувано настоящото дело.

Между страните по делото не е формиран спор относно обстоятелствата, че между тях е съществувало валидно трудово правоотношение, възникнало на 30.01.2009 г. и изменено с допълнително споразумение от 04.01.2020 г., по силата на което ответницата е изпълнявала длъжността „Специалист обслужване на клиенти“ в регион „Банкиране на дребно“, звено „Клиентски операции“ първоначално във филиал „***“, а след изменението на договора във филиал „***“. Това обстоятелство се установява и от трудов договор за неопределено време от 31.01.2009 г. /л. 24/, по силата на който ответницата е назначена при ищеца на длъжност „Специалист обслужване на клиенти“. Ответницата е постъпила на работа на 06.02.2009 г. Ответникът е бил в трудови отношения с ищеца към процесните две дати 23.09.2009 г. и на 18.11.2009 г. на процесните преводи. На тези дати е бил и на работа. Трудовото правоотношение е прекратено едностранно от работодателя поради наложено наказание дисциплинарно уволнение със Заповед № 95/25.06.2010 г. /л. 16/, връчена на същата дата, считано от тази дата. В мотивите на заповедта е записано, че ответникът е допуснал тежки нарушения на трудовата дисциплина, като е разрешил преводи от сметки при банката /работодател/ без съгласие на титуляра. Повод за уволнението са преводи от 2010 г. /не процесните преводи/.

По-нататък, ответникът не спори, че е било част от трудовите му задължения по договора да разрешава, извършва и изплаща като касиер преводи от банкови сметки на клиенти на банката, като преди това **удостоверява автентичността** на подписите на клиента върху искането за извършване на превод. Това се установява и от длъжностната характеристика на л. 20. Видно от нея, ответникът като „Специалист обслужване на клиенти“ в регион „Банкиране на дребно“, звено „Клиентски операции“ е извършвал разплащателни (касови и безкасови) операции в лева и валута въз основа на дадените от клиента и от преките му ръководители нареждания в съответствие с разпоредбите на вътрешно-банковите документи и в рамките на разполагаемост на клиентските сметки; бил е длъжен да потвърждава с подпис извършената от него проверка на автентичността на подписите на клиентите, положени върху документите.

Ответницата не спори, а и се установява от писмените доказателства /нареждания от 18.11.2009 г. на л. 35 и от 23.09.2009 г. на л. 57/, от счетоводната експертиза /л. 63 и сл./ и от влязлата в сила присъда от 25.04.2018 г. по НОХД № 21760/2015 г. на СРС, НО, 17 състав /л. 98 и сл./, че на процесните дати 23.09.2009 г. и 18.11.2009 г. е била на работа в банката, на каса, като е разрешила /изплатила/ процесните два превода от 23.09.2009 г. и 18.11.2009 г.; не спори, че подписът за „счетоводител/касиер“ долу вдясно е положен от нея.

Не се спори, а и видно от договор за откриване на срочен влог /л. 45и сл./, че клиент на банката – ищец е било лицето Б. П. - българин с американско гражданство. Открит е влог през 2003 г., в който са влагани суми в щ.д. Б. П. е роден през 1941 г. и към 2003 г. е бил на 62 години. Към датата на извършване на преводите е бил на 68 години. Същият е предоставил спесимен от подписа си /л. 31/, който представлява

изписване на част от имената на клиента /“Б.П.”/.

Спорно е обстоятелството от предмета на делото относно наличието на виновно противоправно поведение на ответницата, изразяващо се в разрешаване извършването на процесните преводи от 23.09.2009 г. и от 18.11.2009 г. в размер на общо 6609,36 щатски долара в нарушение на правилата за това, както и че във връзка с това ищцовото дружество е претърпяло вреди в размер на тази сума.

Присъдата от 25.04.2018 г. по НОХД № 21760/2015 г. на СРС, НО, 17 състав, е обжалвана и потвърдена от СГС по ВНОХД № 2254/2019 г. по описа на СГС с решение от 30.2019 г. в осъдителната част. В оправдателната част не е протестирана и е влязла в сила през 2018 г.

Присъдата е задължителна за гражданския съд съгл. чл. 300 КТ вкл. и относно **начина** на извършване на деянието.

С присъдата ответникът като подсъдим е признат за виновен за това, че в периода 12.05.2010 г. – 21.05.2010 г. в условията на продължавано престъпление с три деяния, в качеството й на длъжностно лице по смисъла на НК, е присвоила чужди пари, като за улесняване на присвояването е извършила друго по-леко престъпление – съзнателно използване на неистински частни документи – нареждания на клиенти на банката. Съдът е приел за категорично доказано, че в периода 12.05.2010 г. – 21.05.2010 г. подсъдимата като длъжностно лице – касиер е присвоила чужди средства, като е оторизирала преводи въз основа на неистински документи. Касае се за разписки – нареждания, които за „клиент“ са подписани или от самата подсъдима /първите два превода от 12.05.2010 г. и 13.05.2010 г./ или от В.В..

Относно процесните два превода 23.09.2009 г. и на 18.11.2009 г. подсъдимата е оправдана поради това, че съдът е приел, че обвинението не е доказано по несъмнен начин по отношение на част от **обективната страна** от фактическия състав на престъплението. А именно приел е, че не е доказано /въпреки несъмненото оторизиране на преводите от ответника без съгласието на титуляра/, че е налице юридическо или фактическо разпореждане по см. на НК.

Както беше изложено по-горе, присъдата е задължителна за гражданския съд по отношение на начина на извършване на деянието. Съдът по НОХД е назначил и изслушал нарочна СППЕ, която е установила, че клиентът на банката Б. П. не може да дава достоверни показания, поради което обвинението е останало недоказано относно част от фактическия състав на длъжностното присвояване – противозаконно юридическо или фактическо разпореждане.

Б. П. не е могъл да дава достоверни показания поради това, че вследствие на тумор в мозъка и операции е страдал от **пареза** и хидроцефалия, вкл. към 2019 г. Установено е по НОХД, а и ответникът не спори, че поради влошеното състояние на титуляра на сметката Б. П. то той е посещавал банката заедно с партньора си в живота В.В. и понякога сина й. Тези две лице подпомагали Б. П., вкл. физически, да подпише нарежданията, които се представят на касата. Според назначената от наказателния съд експертиза видеозаписите от процесните две дати не са годни за извършване на лицево-идентификационна експертиза.

Съдът е приел, че поради:

- установената практика В.В. или синът й да помагат Б. П. **физически** да подпише нарежданията за преводи;
- това, че Б. П. не е бил в състояние да даде показания, а и е починал в хода на нак. пр-во;

- че в следствие /след извършване на преводите/ е представено пълномощно от Б. П. в полза на В.В.;

то относно двата процесни превода обвинението не е доказано несъмнено и то единствено в частта относно това дали е налице юридическо или фактическо разпореждане по см. на НК – обективен признак на престъплението. Доказано е било, че подсъдимата е оторизирала преводите на каса.

Видно от мотивите обаче съдът е приел за доказано, по критерия на НК и НПК, че:

- относно превода от 23.09.2009 г. в полето „подпис за наредител“ /горен десен ъгъл/ на разписка с референтен номер 201 **** подписът не принадлежи на Б. П.. Той принадлежи на неустановено лице;
- относно превода от 18.11.2009 г. в полето „подпис за наредител“ /горен десен ъгъл/ на нареждане - разписка с референтен номер 201 ***** подписът не принадлежи на Б. П.. Той е положен от В.В. – доказано чрез прочитане на показания от ДП и тройна почеркова експертиза; че на тази дата именно В.В. е предала преводното нареждане при ответника-служител;
- ответникът /подсъдим по ДП/ е оторизирал и двата превода като касиер.

С просто око е видно, че подписът на превода от 23.09.2009 г. в полето „подпис за наредител“ съставлява опит да се наподобят подписът на Б. П.- изписване на „Б.П.“.

Поради размера на преведената сума на 23.09.2009 г. в долен десен ъгъл има трети подпис – на друг служител на банката, заради надлимит. Това обстоятелство обаче по никакъв начин не променя изводите на съда, в каквато и да било посока, относно това дали оторизирайки превода като първи подпис ответницата е нарушила правилата на банката за това. Ответницата е имала задължение като първи подпис да проверява автентичността на подписа на клиента в нареждането.

Съдът намира за доказано ответникът като служител да е нарушил правилата за извършване и оторизиране на преводи във връзка с процесните два превода, като това е сторено умишлено.

Недоказано остана единствено твърдението в исковата молба, че ответницата се е снабдила с чужда парола.

От изслушаните главни доказателства на свидетел И.Н.П. се установява, че при изтегляне на парична сума от каса следва първо да се предостави **лична карта** на клиента – самият титуляр или упълномощено лице с нотариално заверено пълномощно. Заявява, че всеки служител има персонален код, с който да влиза когато се тегли сума, като на една от процесните дати – 23.09.2009 г. или 18.11.2009 г., не си спомня да е извършила потвърждение на тегленето. да е давала или съобщавала на ответницата паролата си за оторизация, като потвърждава, че в деня, когато са изтеглени сумите, е била на работа.

От тези показания не се установява соченото от ищеца ответникът да се е снабдил с чужда парола. Дори да се приеме, че тези свидетелски показания са негодни в настоящото пр-во, то тогава изцяло липсват доказателства за това обстоятелство.

Доказа се обаче ответникът да е нарушил при разрешаване на преводите трудовите си задължения, включващи това да се увери, че подписът за наредител на искането-разписка е автентичен и е положен от титуляра на сметката.

От допуснатата и кредитирана от съда съдебно-счетоводна експертиза се установява, че съгласно Договор за откриване на срочен влог от 15.01.2003 г., сключен

между „****“ АД (сега „*****“ АД) и вложител Б. П., е открита сметка за срочен влог с щатски долари № *** (сега IBAN *****) с титуляр Б. П.. Видно от „Регистър на потребителите на системата „FLEX CUBE“ потребителското име *** е генерирано именно за ответницата М. Н. Е.. Вещото лице констатира, че същата е служителят извършил операциите по теглене на суми в общ размер на 6609,36 щатски долара на 23.09.2009 г. и на 18.11.2009 г. от банковата сметка на Б. П. с IBAN *****. Експертизата е установила, че по силата на мемориален отдер /л. 41 / по сметката на Б. П. е възстановена сума в размер на 6609,36 щатски долара на основание: „възстановяване на сума от неправомерно теглене на пари“. Установи се от експертизата, че процесната сума е заплатена от ищцовото дружество от разчетна сметка на банката с IBAN *****. Следователно именно ответникът е оторизирал като касиер процесните преводи, които са възстановени от ищеца – работодател като сума на Б. П. /или наследниците му/.

Следователно ответницата пряко по повод възложената ѝ работа по трудовото ѝ правоотношение е осъществила поведение, изразяващо се в разрешаване за теглене на суми от сметка на титуляря Б. П. на процесните две дати.

Това обаче е било извършено в нарушение на задълженията и отговорностите, които има в качеството си на служител.

Това е така, понеже на първо място не е изисквала лична карта на титуляря, което съставлява доказано по делото, а и установена от практика на всички банки. На каса винаги се носи лична карта.

На второ място, представени са неавтентични нареждания, които в горен десен ъгъл не носят подписа на Б. П.. Както беше изложено по-горе, за първия превод от 23.09.2009 г. подписът не принадлежи на Б. П. и ответникът, изпълнявала длъжността „Специалист обслужване клиенти“, не се уверила, че подписът е негов или клиентът като лице с прекаран тумор в мозъка и **видими** двигателни затруднения го потвърждава лично и на място; и то за конкретния превод. Безспорно ответникът, предвид установената практика Б. П. да идва в банката с В. В. или сина ѝ и те да му помагат физически да се подпише, е следвало в този случай, за този клиент, да работи с особено внимание; да се увери, че за **всеки превод поотделно** има съгласие на клиента, който е с двигателни затруднения - пареза. Относно превода от 18.11.2009 г. – наказателният съд е установил, че подписът за Б. П. е положен от В. В., той е опит за наподобяване на подписа му; следователно е бил подправен. Именно В. В. е занесла нареждането на каса.

Съдът намира, че към датата на извършване на преводите **не е било налице надлежно пълномощно** в полза на В. В.. Видно от представеното в настоящото производство пълномощно /л. 33 / се установява, че титулярят на сметката Б. М. П. е упълномощил В.Г. В. с правото да тегли и внася неограничено суми от сметка № ****, банков код ****, банков номер ***** от „****“ ЕАД - да го снабдява с всички необходими книжа и документи, както и да ги подписва от негово име, да го представлява и подписва пред всички съдебни, финансови, административни и други органи и организации, където и когато стане необходимо. Пълномощното е от 25.10.2006 г., с нот. заверка на подписите.

Съдът намира, че:

- в пълномощното никъде не е посочен номерът на процесния кредит. Не е доказано, че посочената в пълномощното сметка № ****, банков код ****, банков номер ***** от „****“ ЕАД е идентична с процесния кредит. В договора за

банков влог е посочен друг номер. Експертизата сочи този друг номер.;

- дори обаче да се приеме, че пълномощното се отнася за процесния договор за кредит, като е сменен номерът на сметката, или че е открит само един влог при ищеца – банка, то следва да се посочи, че пълномощното е на български език, а договорът за кредит е сключен на английски език, като Б. П. е американски гражданин;
- дори обаче да се приеме, че Б.П. като роден в Б. е разбрал напълно съдържанието на пълномощното /предвид това, че е нотариално и подписът под него е положен пред нотариус или е потвърден пред него на съдебния език – български, нот. заверка – извън кантората, в дома на Б. П./, то
- видно от посоченото в горния десен ъгъл на пълномощното, то същото е било проверено /чрез разговор с нот. кантора относно нот. заверка/ след извършване на процесния превод – през 2010 г.

Съдът намира, че пълномощното е могло да бъде използвано за извършване на преводи и теглене от сметка считано от 2010 г., но не и към датата на процесните преводи. Недоказано остана пълномощното да е било представено на процесните две дати. До същия извод независимо е стигнал и съдът по НОХД. Към 2009 г. не е било представяно пълномощно, отговарящо на изискванията на банката.

Както се посочи по-горе за ангажиране на пълна имуществена отговорност на служителя към работодателя за причинени вреди на последния следва неправомерното поведение да е извършено от служителя умишлено без значение дали при пряк или евентуален умисъл. Деянието е умишлено, когато деецът е съзнавал общественоопасния му характер, предвиждал е неговите общественоопасни последици и е искал или допускал настъпването на тези последици. Настоящият съдебен състав намира, че по делото несъмнено е установено при условията на пълно и главно доказване, че ответницата умишлено е извършила/разрешила операциите по теглене на суми в нарушение на правилата за това.

В тази връзка следва да се отбележи, че е била установена практика титулярът да идва в банката заедно с В. В. или сина ѝ, които в клона да му помагат физически да подпише нарежданията. Служителите вкл. и ответникът са били свидетели на това. Следователно ответникът като „Специалист обслужване клиенти“ е знаел, че титулярът е двигателно затруднен и това е било видимо. Ответникът при извършване на процесните преводи, разписките по които не са били потвърдени по несъмнен начин от Б. П., е съзнавал, че извършва нарушение на правилата за обработване на преводи; предвиждал е последиците от това; и ги е целял. В тази връзка следва да се отбележи, че според мотивите на присъдата ответницата е призната за виновна за това, че е извършила друг превод /не процесния/, от друга сметка с друг титуляр, при който разписката –нареждане е била подписа също от В. В.. Следователно ответникът и В. В. са се виждали в клона на банката по повод теглене на суми повече от веднъж. С оглед конкретната житейска ситуация и състоянието на титуляря Б. П. ответникът като банков служител е следвало да се уверява при всеки отделен случай, че вложителят желае да тегли от сметката си.

Вследствие на извършените от ответницата нарушения е настъпило увреждане на имуществени права на работодателя, а именно налице е връщане/изплащане видно от Мемориален ордер /л. 41 по делото/ на сумата в размер на 6609,36 щатски долара, като последната е заплатена от разчетна сметка на банката.

По делото се установява и наличието на причинно-следствена връзка между неправомерното поведение на служителката М. Н. Е. и причинените вреди, т.е.

претърпените от работодателя имуществени загуби са закономерна, присъща, естествена последица от неправомерното деяние, извършено от служителя – ответница в настоящото производство.

Следователно по настоящото дело е доказано претендираното от ищцовата страна вземане в размер на 6609,36 щатски долара. Тъй като няма доказателства ответникът да е платил посочената сума, тя следва да бъде присъдена на ищцовата банка.

С оглед на гореизложеното, предявеният осъдителен иск с правно основание чл. 203, ал. 2 вр. чл. 211 КТ вр. чл. 45 ЗЗД следва да бъде уважен изцяло, ведно със законната лихва считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 29.08.2012 г. до погасяване на вземането.

По разноските. С оглед чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца следва да бъдат присъдени направените от него разноски по делото, изразяващи се в платената държавна такса за предявяването на иска (412,66 лева), заплатени депозити за вещи лица за ССЧЕ и СГЕ (360 лева общо), и адвокатско възнаграждение (660 лева), възлизащи на общ размер от 1432,66 лева. На ищеца му се следват и направените от него във въззивното производство по гр.д. № 3172/2021 г. по описа на СГС, II –д въззивен състав, разноски в размер на 1100 лева за заплатено адвокатско възнаграждение /указания на СГС/.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА М. Н. Е. ЕГН *****, с адрес: *****, **да заплати** на основание **чл. 203, ал. 2, пр. 1 вр. чл. 211 КТ вр. чл. 45 ЗЗД** на „****“ АД ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. ***** № 7, сумата в размер на **6 609,36 щатски долара**, представляваща умишлено причинена от ответницата вреда на 23.09.2009 г. и на 18.11.2009 г. чрез извършване на банкови операции без нареждане и/или съгласие на титуляря на сметката, **ведно със законната лихва** считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 29.08.2012 г. до погасяване на вземането.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК М. Н. Е. ЕГН *****, с адрес: *****, **да заплати** на „****“ АД ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: ****, сумата в размер на **1 432,66 лева** – разноски в исковото производство, и сумата в размер на **1 100 лева** за заплатено адвокатско възнаграждение във въззивното производство по гр.д. № 3172/2021 г. по описа на СГС, II –д въззивен състав.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____